

*Sessizce koyulaşan sisin içinde O,
Ve mumların titreyen alevlerinde.
Kimliksiz gölgelerin ardında O,
Ve gizli geçitlerin bitiminde...*

Sırların Eşiğinde

Sarmaşığın dalları ahtapotun kolları gibi ileri doğru açılıp uzandı ve yaprakların arasında beliren iki göz çevreyi hızla kontrol etti. Ardından, tetik bakışların sahibi telaşla dışarı fırladı, ateşdikenlerinin arasından zıplayarak sahibinin kucağına atladı.

“Seni çılgın ihtiyar!” dedi yaşlı kadın. Bir yandan da duman rengi kedinin boynunu okşuyordu. “Yine neyin peşindesin?”

Kedi her zamanki gibi mırıldanıp gözlerini kapamak yerine, dimdik durup kulak kesildi. Vücudu yay gibi gerildi, havayı kokladı ve çalan kapının sesi duyuldu.

Peren zile bir kez basıp elini hemen çekmişti. Sonunda onun kapısında idi işte! Adı anıldığında ortaya çıkıp başa bela olan ürkütücü varlıklardan biriymiş

gibi, hakkında hep fısıltıyla gizli gizli konuşulan, uzaklarda yaşayan o Büyükhala'nın. Derin bir soluk aldı. Tedirginliğin karıştığı bir merakla ayaklarının üstünde bir iki kez yaylandı.

Nedense onun yıkık dökük, kasvetli bir evde oturduğunu düşünmüştü hep. Önünde duran iki katlı binaysa, harap olmak bir yana, irili ufaklı taşlardan örülmüş duvarları ve kahverengi panjurlarıyla sevimli bir yapıydı. Saçlarını düzeltip, başını dikleştirdi. Zile bir kez daha bastı.

Yüzüne konan sineği kovalıyordu ki, kapı gıcırdayarak açıldı. Peren geriye doğru sıçradı. Dikleşmiş sırtı ve soğuk bakışlarıyla savaşa hazır bir kedi belirdi eşikte. Belli ki, konuşun gelişine sevinmemişti. Gözlerini onu süzen buz yeşili gözlerden zorlukla ayırdığında Büyükhala'yı gördü.

“Merhaba, çocuk.”

Parıl parıl yanan bir çift koyu kahverengi göz, tek örgü yapılmış uzun beyaz saçlar, kırmızı saten şeritli siyah bir etek, Peren'in ilk anda gözüne çarpanlardı. Ufak tefek olmasına karşın gövdesinden çevreye güç yayılıyordu.

“Merhaba,” dedi kız.

Peşinden kediyi ve sıcaklığı sürükleyerek içeriye yöneldi kadın. Peren'i aldığı odayı nane kokusu sarıyordu. Yaz sıcaklığında tuhaf geliyordu bu. Soğukalgınlığı geçiren birinin ilaç kokusunu hatırlatıyordu.

İhtiyar, sallanan ahşap koltuğa oturdu. Kedi de sarı renkli geniş mindere. Herkesin kendi köşesine geçtiği açıktı. Peren yer gösterilmesini bekledi.

“İstedigin gibi otur,” dedi yaşlı kadın, eliyle çiçekli koltukları işaret ederek. “Yolculuğun nasıldı?”
“İyi.”

Bir süre Peren'in anne babasından söz ettiler. Konu tükendiğinde Büyükhala başını geriye yasladı, koltuğunda hafifçe sallanmaya başladı. Sonra birden doğrulup gözlerini kıza dikti.

“Daha önce yalnız tatil yaptın mı?”

Peren hayır anlamında başını salladı.

“Ailen yanında olmadan yolculuk yaptın mı?”
Peren yine başını salladı.

Büyükhala birden hırçınlaşmıştı sanki. “Umarım, ailemi özledim diye tutturmazsın.”

“Hayır, hayır!” dedi Peren telaşla.

Parıldayan gözler her bir hücrelerini incelercesine dikkatle süzdü kıızı. “Bu iyi.”

Kedi, yan gözle kıza baktı, sahibinin homurdanmasını taklit ederek miyavladı.

Koltuğunda doğrulup, “Sana kek hazırlamıştım,” dedi kadın. “Sütle birlikte yersin.”

Süt sözcüğünü duyunca yüzünü buruşturdu Peren. Çocuk yerine konmaya hiç gelemeydi. İhtiyar bu ifadeyi görmeden mutfağa yollanıp, şaşılacak bir hızla geri dönmüştü bile. Kızın önüne çektiği sehpaye,

ikisi de tepeleme dolu tabağı ve bardağı koydu.

“Mandrake, sen de al, oğlum,” diyerek süt dolu bir çanağı da yere bıraktı. Kedi hiç nazlanmadan sütün başına geçti, arada bir kızı kontrol ederek içmeye koyuldu.

Peren bir yandan iştahla üzümlü keki yerken, diğer yandan gözleriyle odanın ayrıntılarını yutuyordu. Asılmış sayısız resmin altında duvarlar kaybolmuştu. Etekleri tırmıklanıp iplik iplik olmuş tül perdelerin kedinin gözdesi olduğu belliydi. Değişik köşelerdeki şamdanlar ve mumlar da fark edilmeyecek gibi değildi. Kekten koca bir ısırık daha aldı. Lezzeti beklediğinin çok üstündeydi.

Meraklı gözlerin odada tur atıp durması, Büyük-hala’yı rahatsız etmişti sanki. Yatacağı odayı göstermek bahanesiyle kızı dışarı sürükledi. Konuğa ayrılan oda zindandan dönüştürülmüşçesine loştu. Tozlu bir ayna, odanın küçük bir parçasını yansıtmaya çalışıyordu. İki tahta sandalye, bir tahta masa, bir gömme dolap ve tahta döşemenin üstünde de küçük kırmızı bir halı vardı. Pirinç karyola, çevresindeki tahta eşyaya tepeden bakarak, sanki onu prenseslerden başkasının kullanmasına alışık değilmiş gibi kibirle, ayrı bir köşede duruyordu.

“Burası pek güneş almadığından serin olur,” dedi ihtiyar. “Sıcaktan bunalmazsın.” Sonra da dönüp gitti.

Peren odanın ne yöne baktığını anlamak için pencereye koştu hemen. Kadife perdeleri usulca açılan bir tiyatro sahnesinin karşısındaymış gibi, camın önünde büyülenmiş kalakaldı. Gökkuşağı yeryüzüne serilmişti sanki, öylesine rengârenkti bahçe. Dev papatyaların zarif şemsiyesi altında minik çiçekler yayılmıştı. Ağaçlar sonsuzluk sözü verir gibi güçle tutunmuşlardı toprağa. Bu güzel manzarayı bir süre daha içine çektikten sonra yatağa oturdu, çantasının fermuarlı gözünden mektubu çıkarıp tekrar okudu. Oldukça kısaydı, not bile denebilirdi, ama içeri burkuyordu insanın.

Merhaba çocuklar,

Umarım, benim durumumun tersine sizler için her şey yolundadır. İşlerimle ilgilenmek için yanımda kalan kız, yazı geçirmek üzere ailesinin köyüne gitti. Evde, nerdeyse benden daha ihtiyar olan kedimle yalnızım. Eğer kızınız bir ay için yanıma gelebilirse mutluluk duyarım. Tabii, bu yardımınızı karşılıksız bırakmayacağım.

Yanıtınızı dört gözle bekliyorum.

Halanız

Mektup ellerine ulaştığında Peren'in yaz tatili ikinci haftasına girmişti. Ailece balkondaki masanın çevresinde toplanmış çay keyfi yapıyorlardı. Postacının kapıyı çalması, mektubu uzatması, Peren'in zarfta Büyükhala'nın adını görmesi, "Büyükhala'dan mektup var," diyerek, zarfı şaşkınlık içinde birbirine bakakalan anne babasına uzatması kısa sürede olup bitmişti.

Annesi, sözcükleri yüksek sesle okumayı bitirdiğinde, tek yorum reçelli kurabiyeye kafasını takmış olan sinekten gelmiş, alaycı bir vızılda savurarak uçup gitmişti.

Peren, Büyükhala hakkında sayısız söylenti duymuştu ve işte şimdi, anlatılanların doğru olup olmadığını öğrenebilme şansı çıkmıştı karşısına. Gizemlerle sarmalanmış bir ihtiyar hakkındaki gerçeği araştırma düşüncesiyle başı dönmüş, coşkuyla atılmıştı: "Gitmek istiyorum! Lütfeden!"

Annesi onu duymazdan gelip, eşine dönmüştü. "Ne dersin?"

"Yalnız ve yaşlı. Bizden başka yardım isteyecek kimsesi de yok."

Peren'in ne annesi ne de babası Büyükhala'nın aileye uğursuzluk getirdiğiyle ilgili söylentilere kulak asar, tersine dalga geçerlerdi.

Oysa şimdi, annesi Peren'in onun yanına gitmesine karşıydı. İkna etmek de kolay olmayacağı ben-

ziyordu. Peren'in annesi başını iki yana salladı. Bu hareketi genellikle karşısındaki kendisini anlamadığında yapardı.

"Derdim söylentiler değil," diye açıkladı. "Beni korkutan şey başka."

"Ne o zaman?" diye ısrar etti Peren. Ancak bir yanıt alamadı.

"Hala hakkında akrabaların düşüncelerini biliyorsun," dedi babası. "Kimse yardım etmeyecektir."

"Başka bir yardımcı tutabilirdi," dedi annesi, kararlılık dolu bakışlarını eşine dikerek.

"Haklısın. Ama herhalde kısa süre için kimseyi bulamadı."

"Bataklık ve on dört yaşında çılgın bir serüven delisi! Beni asıl endişelendiren bunlar."

"Benim kızım ne yaptığını bilir," dedi babası, emin bir şekilde. "Öyle değil mi, Peren?"

Kız en masum ifadesiyle baktı. "Tabii ki! Başımı derde sokmayacağım. Söz!"

Peren, o günü hatırlarken kendi kendine güldü. Annesine bu sözü çok da inanmadan vermişti. Zaten kadıncağız da bunun farkındaydı ya! Mektubu tekrar çantasına sokuşturup, kendini yatağa bıraktı. Yolculuğun onu ne kadar yorduğunu ancak o zaman anladı.